

Μίνωας Καλοκαιρινός: Ο άνθρωπος που οδήγησε τα βήματα του Έβανς

Τη χρονιά της επανάστασης της 3ης Σεπτεμβρίου, - στα 1843, - στο Ηράκλειο Κρήτης, η πλούσια οικογένεια των Καλοκαιρινών αποκτούσε ένα ακόμη μέλος: Τον Μίνωα, που μεγάλωσε κάτω από το βάρος του θρυλικού ονόματος, με το οποίο τον βάφτισαν. Στα 14 του χρόνια, στα 1857, ο μικρός Μίνωας έψαχνε κιάλας να βρει σημάδια, που θα του φανέρωναν πως η μινωική αυτοκρατορία δεν ήταν παραμύθι. Ήταν τότε που βρήκε σε μια σπηλιά κομμάτια από τους νόμους της Γόρτυνας. Έφυγε στην Αθήνα, όπου σπούδασε νομικά, και ξαναγύρισε στην ιδιαίτερη πατρίδα του. Στα 1865, φιλοξένησε στο πατρικό του έναν νεαρό Γάλλο αρχαιολόγο, αλλά το παιδικό του όνειρο έπρεπε να περιμένει. Οι Κρητικοί, που πάντοτε διψούσαν για την ελευθερία, ξεσηκώθηκαν κατά των Τούρκων. Η επανάσταση του 1866 και το ολοκαύτωμα στο Αρκάδι συγκλόνιζαν Έλληνες και ξένους. Ο ξεσηκωμός πνίγηκε στο αίμα. Έσβησε το 1869.

Στα κατοπινά χρόνια, ο Μίνωας Καλοκαιρινός έγινε έμπορος λαδιού και σαπουνιού, ενώ παράλληλα προσέφερε τις υπηρεσίες του ως διερμηνέας στο αγγλικό προξενείο του Ηρακλείου. Ήταν η εποχή που ο Ερρίκος Σλίμαν ξέθαβε την Τροία στη Μ. Ασία και τις Μυκήνες στον Αργολικό κάμπο. Στα 1878, ο σουλτάνος υποχρεώθηκε να παραχωρήσει κάποια προνόμια και μια μορφή αυτονομίας στην Κρήτη. Διαπρεπείς Έλληνες άρπαξαν την ευκαιρία. Αφού η Τροία του Πριάμου και οι Μυκήνες των Ατρείδων υπήρξαν, γιατί όχι και η μινωική αυτοκρατορία; Ο Ιωσήφ Χατζιδάκης και ο πασίγνωστος από τις εργασίες του πάνω στο κείμενο του Ερωτόκριτου αρχαιολόγος Στέφανος Ξανθουδίδης ίδρυσαν τον Φιλεκπαιδευτικό Όμιλο με κύριο σκοπό την αρχαιολογική έρευνα και τη διάσωση των αρχαιοτήτων.

Ο Μίνωας Καλοκαιρινός προχώρησε σε πιο ρεαλιστικές ενέργειες. Από τον Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου, με δικά του έξοδα, πήγε στον λόφο Τσελεπί Κεφάλια (ύψωμα του άρχοντα όπως το έλεγαν οι Τούρκοι) κι άρχισε ανασκαφές. Ως τον Φεβρουάριο του 1879, είχε φέρει στο φως τα πρώτα αδιάσειστα στοιχεία ότι εκεί βρισκόταν η Κνωσός: Κάτω από στρώματα ηφαιστειακής στάχτης αποκαλύφθηκαν ο περίβολος που έχει πρόσοψη στη δυτική αυλή, έξι από τις 21 αποθήκες, οι διάδρομοι της νοτιοανατολικής αυλής, η εκεί γωνιά της αίθουσας του θρόνου και κάτι παραπάνω από τον μισό προθάλαμο.

Τα αντίγραφα δώδεκα πιθαριών, που βρήκε σε μίαν από τις αποθήκες, ο Μίνωας Καλοκαιρινός τα έστειλε στον τότε διάδοχο πρίγκιπα Κωνσταντίνο της Ελλάδας και στα μουσεία Ρώμης, Λονδίνου και Παρισιού. Τέσσερα πιθάρια, πέντε αγγεία και 360 ολόκληρα ή

κομματιασμένα ευρήματα αποτέλεσαν τη μαγιά για τη δημιουργία Μουσείου στο Ηράκλειο ή εντάχθηκαν στην προσωπική του συλλογή, καθώς και στη συλλογή Ζαχिरάκη.

Τα νέα έκαναν τον γύρο του κόσμου. Η Κρήτη τράβηξε σαν μαγνήτης το ενδιαφέρον της διεθνούς κοινής γνώμης. Στα 1881, ο Αμερικανός Στίλμαν αποφάνθηκε ότι η Κνωσός είναι ο Λαβύρινθος. Με ενέργειες του Φιλεκπαιδευτικού Ομίλου και προσωπικά του Ιωσήφ Χατζιδάκη, οι τουρκικές αρχές, το 1883, έδωσαν την άδεια για τη διενέργεια ανασκαφών και τη συλλογή αρχαιοτήτων. Την ίδια κιόλας χρονιά, οι Ιταλοί Λ. Περνιέ και Φ. Χάλμπχερ ξεκίνησαν τις ανασκαφές που οδήγησαν στην ανακάλυψη των ανακτόρων της Φαιστού και της Αγίας Τριάδας. Με διάφορα διαλείμματα, τις συνέχισαν ως τα 1914. Η ιταλική αρχαιολογική αποστολή ήταν άλλωστε αυτή που αποφάσισε να σώσει την τιμή της Αρχαιολογίας.

Ο πυρετός των ανασκαφών απλώθηκε σ' ολόκληρη τη μεγαλόνησο. Οι Αμερικανοί έσκαβαν στον Ισθμό της Ιεράπετρας, οι Άγγλοι στη Ζάκρο και στο Παλαιόκαστρο, ο Ξανθουδίδης με τον Χατζιδάκη στον κάμπο της Μεσαράς και στις ιερές σπηλιές. Το νέο μουσείο πλούτιζε από ποικίλα ευρήματα, κοσμήματα, σκεύη, αγγεία: Του Ιδαίου Άντρου το 1884 με 1885, της περιοχής Πατσού το 1885 με 1886, των περιοχών Καρτερού και Ψύχρου το 1886, χρονιά που έφτασε στην Κρήτη και ο Ερρίκος Σλίμαν. Παζάρεψε την αγορά της Κεφάλας από τον Τούρκο αγά, που την κατείχε. Αυτός ζήτησε ως αμοιβή «τη μάνα του και τον πατέρα του». Ο Σλίμαν έφυγε. Τα ευρήματα πλήθαιναν. Το 1887, στον Άγιο Ονούφριο, κοντά στη Φαιστό, ξέθαψαν ένα οστεοφυλάκιο που έχει επιφάνεια τέσσερα μέτρα. Τέσσερα χρόνια αργότερα, στα 1891, ο Γάλλος Μ. Ζουμπέν δοκίμασε να αγοράσει τον λόφο της Κεφάλας. Ο ιδιοκτήτης εξακολουθούσε να ζητά αμύθητα ποσά.

Στα 1894, ένας νέος μνηστήρας εμφανίστηκε: Ο Άγγλος εθνολόγος και δημοσιογράφος Άρθουρ Έβανς που επισκέφθηκε το σπίτι του Μίνωα Καλοκαιρινού, είδε τα ευρήματα και ενθουσιάστηκε. Πρακτικός Εγγλέζος, αγόρασε ένα μικρό κομμάτι της Κεφάλας αλλά δεν τον άφηναν να το σκάψει. Περιορίστηκε σε εκδρομές ανά την Κρήτη μαζεύοντας επιγραφές «προφοινικικής γραφής», όπως νόμιζε. Την ίδια χρονιά, ο Ιταλός Α. Ταραμέλι έσκαβε στο χωριό Καμάρες και ξέθαβε αγγεία πολύχρωμα και ιδιόμορφα. Τα θεωρούσαν είδος ξεχωριστό και τα βάφτισαν «καμαραϊκά», από τον τόπο, όπου βρέθηκαν.

Το νησί, όμως, φλεγόταν από τον επαναστατικό άνεμο και μια σφαγή χριστιανών στα Χανιά, τον Ιανουάριο του 1897, προκάλεσε θυελλώδεις διεθνείς αντιδράσεις. Οι Τούρκοι απάντησαν με εξέγερση εναντίον του αγγλικού προξενείου στο Ηράκλειο. Ξέσπασε στις 25 Αυγούστου του 1898. Οι φλόγες τύλιξαν το σπίτι του Μίνωα Καλοκαιρινού και κατέστρεψαν την προσωπική του συλλογή. Κατέστρεψαν, όμως, και την τουρκική κυριαρχία στη

μεγαλόνησο. Η επέμβαση των μεγάλων δυνάμεων επέβαλε στον σουλτάνο να παραχωρήσει πλήρη αυτονομία στο νησί. Στις 15 Νοεμβρίου του 1898, οι τελευταίοι εκπρόσωποι του σουλτάνου αποχώρησαν. Στις 9 Δεκεμβρίου, στη Σούδα, αποβιβάστηκε ο πρίγκιπας Γεώργιος, πρώτος ύπατος αρμοστής της Κρήτης.

Ο Άρθουρ Έβανς δε έμεινε στιγμή αργός. Βρήκε χορηγό και ξαναπήγε στον ιδιοκτήτη της Κεφάλας. Οι καιροί είχαν αλλάξει, οι τιμές είχαν πέσει. Μέσα Δεκεμβρίου του 1898, ολόκληρη η έκταση, είκοσι στρέμματα γης, ήταν πια δική του. Στις 23 Μαρτίου του 1900, με βοηθούς τον αρχαιολόγο Μακένζι και τον αρχιτέκτονα Φάιφ, ο Άρθουρ Έβανς ξεκίνησε το σκάψιμο. Στα επόμενα δυο χρόνια, 50 με 200 εργάτες ξέθαψαν από τη λάβα και τη στάχτη την Κνωσό. Ο Μίνωας περίμενε να φύγουν οι Τούρκοι, πριν να αναστηθεί. Τυχερός ο Έβανς: Έγινε αυθεντία, καθόρισε χρονολογίες που δεν ισχύουν, εισήγαγε θεωρίες που έχουν καταπέσει και τροφοδότησε τη λαϊκή φαντασία με όσα αληθινά ή φανταστικά θα 'θελε το κοινό ν' ακούσει. Τον δρόμο, άλλωστε είχε ανοίξει ως πρώτος διδάξας ο Ερρίκος Σλίμαν. Ο Καλοκαιρινός και οι πρωτοπόροι ξεχάστηκαν αλλά, όπως στην πρώτη περίπτωση του Σλίμαν, η Ιστορία συγχώρησε και στον Έβανς τους τσαρλατανισμούς. Όχι και η Αρχαιολογία.

Στα 1903, η ιταλική αποστολή, που ερευνούσε στη Φαιστό, καθιέρωσε νέες μεθόδους αυστηρής επιστημονικής εργασίας. Η κυριότερη: Κάθε νέο εύρημα αριθμείται και δε βαφτίζεται ως αυτό, που ο ανασκαφέας θα ήθελε να είναι. Αρκετό κακό είχαν κάνει ο θησαυρός του Πριάμου, που δεν είναι του Πριάμου, ο τάφος του Αγαμέμνονα που δεν είναι του Αγαμέμνονα, η ασπίδα του Αχιλλέα, που δεν είναι του Αχιλλέα, η αίθουσα των πελέκεων που δεν ήταν αυτή. Με την αριθμηση, η επιστήμη της Αρχαιολογίας έπαιρνε το πάνω χέρι απέναντι στους κυνηγούς θησαυρών. Οι τσαρλατανισμοί, όμως, ποτέ δεν έλειψαν...

(Έθνος, 16.12.1999) (τελευταία επεξεργασία, 18.3.2009)